

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església de la resta: què ens queda? (V)

És normal que un cristià responsable, en considerar la situació de la nostra Església, fixi amb inquietud la seva mirada en el Seminari. Cada any, tal dia com avui, ho fem tots per dedicar-li aquesta atenció especial, moguts, no solament pel que el Seminari i els seminaristes són en si, sinó també perquè d'ells depèn en gran manera la pervivència i la bona salut de la nostra Església.

Ens apressa la manca de vocacions al ministeri sacerdotal. Agraïm al Senyor poder comptar avui amb nou seminaristes, però necessitem molts més per cobrir les necessitats futures del Poble de Déu.

Mentre seguim el camí quaresmal, anem assumint el repte, que el Senyor ens posa davant, de viure a fons l'espiritualitat pròpia d'«una Església de la resta», és a dir, d'una Església minvada en els seus recursos, que ens hem atrevit a denominar «Església purificada». En aquest context suggerim tres consideracions.

Primera. El llibre de Daniel ens ha deixat la bella oració d'Azaries. El poble bandejat i tumentat, privat de totes les mediacions que li oferien seguretat, reconeix la seva responsabilitat i demana a Déu que actuï amb misericòrdia:

«No ens abandoneu per sempre, no repudieu la vostra aliança!... En aquest moment, no tenim més príncep ni profeta, ni conductor, holocaust, sacrifici, oblació ni encens... Que, si més no, amb l'ànima con-

trita i l'esperit humiliat ens sigui donat de trobar bon acolliment!» (cf. Dn 3,34-39)

Quan Déu permet que ens faltin recursos, segurament vol que tornem a allò que és absolutament essencial: el cor humil i pobre girat cap a Ell. D'un poble així sorgiran ministres i bons mediadors que serviran Déu i els seus germans.

Segona. Jesús, en veure la munió de gent que anava com ovelles sense pastor, es va compadir i va deixar constància de la desproporció entre la tasca evangelitzadora que el món necessita i el nombre de servidors disponibles; i va dir als seus deixebles:

«La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats.» (Mt 9,37-38)

Les vocacions són regal de l'Esperit. Però han de ser demanades pel mateix poble que se sent necessitat i torna confiat a Déu en oració, per posar a les seves mans el camp i la tasca dels segadors.

Tercera. Sant Pau explica la situació dels seus germans de raça i tradició. No invoquen al Senyor de tots els pobles, perquè no creuen en Ell, però no podran creure si algú no els fa arribar la Bona Notícia de l'Evangelí.

«Com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia? I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?» (Rm 10,14-15)

Servidors, evangelitzadors, treballadors en el camp del món al servei del Regne de Déu, profetes i responsables a l'Església, poden ser molts i variats. Tots sorgeixen de la mateixa Església: si en ella no hi ha veritable vida de l'Esperit, no hi haurà vocacions. Menys encara vocacions al ministeri sacerdotal, que per voluntat de Jesucrist, és essencial a l'Església: d'ella, de la seva autenticitat i la seva fecunditat, han de néixer aquells que es configuren a Crist i siguin capaços de reproduir el seu servei i el seu amor.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una religió dels sentits (II)

La festa és inherent a la fe. La festa no és evasió, ni fugida provisional del món. No és un ritual de l'oblit, una mena d'amnèsia per marxar del vall de llàgrimes que és aquest món. És, tot al contrari: celebració de l'existència, manifestació plena del goig d'existir en aquest món.

La festa transcendeix els límits que separen el món visible del que és invisible, a través del cant

coral, de la dansa i de l'embraguesa. És el ritual de l'excés, de la desmesura, el necessari contrapunt a la vida quotidiana. La festa no és una frivolitat, ni una opció per als més afortunats d'aquest món.

La festa juga un paper determinant en la vida humana. És índex de transcendència, promesa de redempció. Proporciona distensió, llibertat d'es-

perit. La rialla cristiana és la manifestació de la fe en la resurrecció.

És la celebració de què la mort ha estat definitivament vençuda, que no estem orientats inexorablement cap el no res, sinó cap a la Vida plena, cap a un Ara sense límits.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La Iglesia del resto: ¿qué nos queda? (V)

Es normal que un cristiano responsable, al considerar la situación de nuestra Iglesia, fije con inquietud su mirada en el Seminario. Cada año, tal día como hoy, lo hacemos todos al dedicarle esa atención especial, movidos, no sólo por lo que el Seminario y los seminaristas son en sí, sino también porque de ellos depende en gran medida la pervivencia y la buena salud de nuestra Iglesia.

Nos apremia la falta de vocaciones al ministerio sacerdotal. Agradecemos al Señor poder contar hoy con nueve seminaristas, pero necesitamos muchos más para cubrir las necesidades futuras del Pueblo de Dios.

Mientras seguimos el camino cuaresmal, vamos asumiendo el reto, que el Señor nos pone delante, de vivir a fondo la espiritualidad propia de «una Iglesia del resto», es decir, de una Iglesia disminuida en sus recursos, que nos hemos atrevido a denominar «Iglesia purificada». En este contexto sugerimos tres consideraciones.

Primera. El libro de Daniel nos ha dejado la bella oración de Azarías. El pueblo desterrado y atormentado, privado de todas las mediaciones que le ofrecían seguridad, reconoce su responsabilidad y pide a Dios que actúe con misericordia:

«No nos abandones, Señor, no rompas tu alianza... En este momento no tenemos príncipes, ni profetas, ni jefes; ni sacrificios ni ofrendas... pero acepta nuestra alma arrepentida y nuestro espíritu humillado.» (cf. Dn 3,34-39)

Cuando Dios permite que nos falten recursos, seguramente quiere que volvamos lo que es absolutamente esencial: el corazón humilde y pobre vuelto hacia Él. De un pueblo así surgirán ministros y buenos mediadores que servirán a Dios y a sus hermanos.

Segunda. Jesús, al ver la muchedumbre que andaba como ovejas sin pastor, se compadeció y dejó constancia de la desproporción entre la tarea evangelizadora que el mundo necesita y el número de servidores disponibles; y dijo a sus discípulos:

«La mies es mucha, pero los obreros son pocos. Por eso, pedid al dueño de la mies que mande obreros a recogerla.» (Mt 9,37-38)

Las vocaciones son regalo del Espíritu. Pero deben ser pedidas por el mismo pueblo que se siente necesitado y vuelve confiado a Dios en oración, para poner en sus manos el campo y la tarea de los segadores.

Tercera. San Pablo explica la situación de sus hermanos de raza y tradición. No invocan al Señor de todos los pueblos, porque no creen en Él, pero no podrán creer si alguien no les hace llegar la Buena Noticia del Evangelio.

«¿Cómo van a creer, si no han oído hablar de él? ¿Y cómo van a oír, si nadie les anuncia el mensaje? Y ¿cómo predicarán si no son enviados?» (Rm 10,14-15)

Servidores, evangelizadores, trabajadores en el campo del mundo al servicio del Reino de Dios, profetas y responsables en la Iglesia, pueden ser muchos y variados. Todos surgen de la misma Iglesia: si en ella no hay verdadera vida del Espíritu, no habrá vocaciones. Menos aún vocaciones al ministerio sacerdotal, que por voluntad de Jesucristo, es esencial a la Iglesia: de ella, de su autenticidad y su fecundidad han de nacer aquellos que se configuren a Cristo y sean capaces de reproducir su servicio y su amor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Dia del Seminario

«Apòstols per als joves»

Aquest és el lema de la Campanya del Dia del Seminari 2018 en sintonia amb la preparació del Sínode dels Bisbes del pròxim mes d'octubre sobre «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». Tots a l'Església som cridats a fer una veritable «conversió pastoral», redescobrint la nostra aportació com a acompanyants de l'itinerari personal i comunitari, i del creixement humà i espiritual dels nostres germans, entre ells, especialment dels joves. Aquesta vessant pastoral de ser acompanyants forma part de la formació dels seminaristes, redescobrint aquesta «vocació» concreta per a poder ser apòstols dels joves d'avui.

D'altra banda, en aquests moments acollim en el Seminari i en l'Església la nova «Ratio Fundamental Institutionis Sacerdotalis». El Do de la vocació presbiteral», document de la Congregació del Clergat, de desembre de 2016, que és un document de referència per a la formació dels «pastors-evangelitzadors»: vocacions sacerdotals que ens dona el Senyor i que hem d'acollir amb fe confiada per a sembrar l'Evangelí de l'alegria en el segle XXI.

Demanem en les nostres pregàries que els joves continuïn sentint la veu del Bon Pastor que crida a seguir-lo en l'Església i en cadascuna de les nostres comunitats cristianes.

Mn. Joan Pere Pulido
Formador del Seminari Conciliar i vicerector per als seminaristes de Sant Feliu de Llobregat

Tenir cura de les llavors

Volem saber com es «cuiden les llavors» abans d'entrar pròpiament al Seminari. Existeix el Seminari Menor de Barcelona, que acull nois que tenen alguna inquietud vocacional, de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. En aquest any, té dues modalitats: el Seminari Menor en família, amb vuit participants i el Grup Samuel, amb tres. Dos d'ells, un de cada modalitat, provenen de Sant Vicenç dels Horts.

El **Seminari Menor en família** és un espai on s'acompanyen els nois que estudien l'ESO i el Batxillerat i que es plantegen la vocació sacerdotal. Els membres d'aquest grup viuen amb la seva família i es troben al Seminari Conciliar dos caps de setmana al mes (un cop només

Els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat, d'esquerra a dreta, Javier Ojeda, Alejandro Alan Lértora, Mario Pardo,

CAMINANT AMB ELS NOSTRES SEMINARISTES

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No perdeu el temps emmascarant el vostre cor, ompliu la vostra vida de l'Esperit Sant!» (21 de gener).

@Pontifex: «Avui el Senyor et crida recórrer amb Ell la ciutat, la teva ciutat. Et crida a ser el seu deixeble missioner» (23 de gener).

@Pontifex: «La pregària que purifica, enforteix i il·lumina el camí és com el carburant del nostre viatge cap a la plena unitat dels cristians» (23 de gener).

@Pontifex: «L'antídot més eficaç contra el virus de la falsedat és deixar-se purificar per la veritat» (24 de gener).

ari 2018

fins a dissabte, l'altre fins a diumenge). A les trobades, poden compartir estones de pregària, d'esport, d'estudi, l'eucaristia... Tot això en un clima de fraternitat i germanor.

El **Grup Samuel** vol ajudar els nois que senten alguna inquietud vocacional però encara no la tenen molt clara. Es reuneixen un cop al mes al Seminari Conciliar, coincidint amb el cap de setmana complet dels seminaristes menors en família. «Samuel» és el nom del personatge bíblic que de molt jove va sentir la crida de Déu i cada cop que l'escoltava responia: «Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.»

Actualment, hi ha dos seminaristes majors, Andreu Salinas, de Barcelona, i Josep Sellarés de Vilanova i la Geltrú, que col·laboren amb les tasques del Seminari Menor.

són: Xavier Montané, Samuel Gutiérrez, Joan Francesc Cortès, Mateo Gómez, Jordi Mondragon, Josep Sellarés

Coneixes el teu rector?

Segurament sí... El seu nom, el temps que porta a la parròquia, potser les seves aficions, les seves dèries pastorals... I la seva història vocacional? Per què va entrar al Seminari? Potser això no tant... Aprofita el Dia del Seminari per preguntar-ho al teu rector. Seria un bon testimoni de vida a compartir durant l'homília d'avui!

Aquí comencem amb un tastet que ens ofereix Mn. Carles Catasús des de Sant Sadurn d'Anoia.

Mn. Carles Catasús

quan tens ganes de lliurar-te a la vida pastoral però l'ambient positiu que hi vaig trobar a tots nivells va fer que passessin realment «volant».

El Seminari et proporciona una base d'estudi i de coneixement de la realitat diocesana molt importants per al futur com a prevere.

I si trobes bons companys de camí i l'ambient és alegre i motivador, doncs molt millor!

Després de 25 anys de sacerdoti, quin balanç en fas?

En celebrar els 25 anys de capellà brolla espontàniament una acció de gràcies a Déu i a les persones, parròquies i moviments d'acció catòlica amb qui he compartit aquest camí. També va bé adonar-se que l'Evangeli continua sent un brollador constant per a la vida cristiana i per a la del capellà en aquest cas. I també per a no defallir, tot i l'exigència que demana comprometre's en el servei a Déu i als germans.

Què va passar perquè volguessis entrar al Seminari?

Des de l'inici de la meua vocació hi havia i hi ha un desig ferm de servir a Déu i als altres. La meua entrada al Seminari Menor volia respondre a aquesta inquietud. El testimoni dels mossens i de persones concretes de la parròquia va ser decisiu.

Quin record tens dels anys viscuts al Seminari?

El Seminari és una etapa que pot fer-se llarga

Pregària

Senyor Jesucrist, el Pare us va enviar al món perquè portéssiu misericòrdia i pau a la humanitat que caminava a les fosques, perduda i sense pastor.

I, ressuscitat, vàreu enviar els apòstols al món perquè participessin de la vostra mateixa missió de portar vida, salvació i amor a tots els pobles del món.

Continueu cridant i enviant evangelitzadors amb Esperit, que anunciïn la bona nova de l'Evangeli no només amb paraules sinó sobretot amb una vida transfigurada pel vostre amor. Necessitem apòstols

per als joves que siguin el rostre de la misericòrdia del Pare, i que acompanyin i serveixin humilment el vostre poble.

Feu que siguin molts els qui, amb generositat, acullin el do de la vocació presbiteral, que es deixin formar en els seminaris i de forma permanent durant tota la seva vida, per ser bons deixebles vostres, configurats totalment a Vós, Servent, Sacerdot i Pastor, que mantinguin viu i ardent el zel pastoral, amb el foc de l'Esperit Sant, i surtin a cercar els qui tant necessiten de Vós, i així us puguin trobar i ser plenament feliços.

Amén.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

20. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / SI 101 / Jo 8,21-30]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Du-

mio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / SI: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / SI 104 / Jo 8,51-59]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies

(s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / SI 17 / Jo 10,31-42]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona. Sant Torribí de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / SI: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56].

Sant Agapit (†341), bisbe de Ravena; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, verge, filla de santa Brígida.

25. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Abans de la processó: Mc 11,1-10 (o bé: Jo 12,12-16)]. *Missa*: Is 50,4-7 / SI 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-15,47 (o més breu: Mc 15,1-39)]. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

Diumente V de Quaresma (B)

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.*

Compadieu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.» La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.»

Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,31-34)

Ya llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No será una alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto, pues quebrantaron mi alianza, aunque yo era su señor. Esta será la alianza que haré con ellos después de aquellos días —oráculo del Señor—: pondré mi ley en su interior y la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios y ellos serán mi pueblo.

Ya no tendrán que enseñarse unos a otros diciendo: «¡Conoce al Señor!» pues todos me conocerán, desde el más pequeño al mayor —oráculo del Señor—, cuando perdone su culpa y no recuerde ya sus pecados.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Oh Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delicto, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios mío, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso. / Enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, siendo escuchado por su piedad filial.

Y, aun siendo Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se convirtió, para todos los que lo obedecen, en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, queremos ver a Jesús». Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. En verdad, en verdad os digo: si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo, se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo, se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo honrará. Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré? ¿Padre, líbrame de esta hora? Pero si por esto he venido, para esta hora: Padre, glorifica tu nombre». Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo». La gente que estaba allí y lo oyó, decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra, atraeré a todos hacia mí». Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

COMENTARI

Enlairat a la creu atrauré tothom cap a mi

El tema de la Nova Aliança emmarca Jr 30-33 amb oracles de salvació que veuen la deportació a Babilònia com l'execució no tant d'un càstig diví sinó d'un pla grandios del Déu misericordiós. El vocabulari és eloqüent: *canviar la sort, reedificar, plantar*.

Amb missatge que supera la restauració històrica, Jr 31 és el cim del missatge d'esperança. *L'Aliança amb els pares en sortir d'Egipte la van trencar ells: no Déu! Ara Déu vol pactar una Aliança nova amb el mateix objectiu: Jo seré el seu Déu i ells seran el meu Poble.*

La novetat és el caràcter interior i espiritual de la nova Aliança: *posaré la meua llei en el seu interior*. És la circumcisió de cor contraposada al Poble circumcidat en la carn però *incircumcis de cor* (Jr 9,25).

L'autor de la carta-homilia als hebreus, havent conclòs el tema de «Jesús, Gran Sacerdot digne de confiança», ara tracta la seva dimensió misericordiosa.

Amb el rerefons de l'episodi de Getsemaní, He presenta la vida i mort de Jesús com una pregària en què —submis del tot a la voluntat del Pare— *s'adreça a Déu que el podia salvar de la mort*. La gran afirmació és que *Déu l'escoltà per la seva submissió*.

Però també diu que *el Fill aprengué en el sofriment què és obeir*. Així, *un cop consagrat sacerdot, es convertí en font de salvació per a tots els qui se li sotmeten*.

Per la festa de Pasqua *uns grecs han pujat a Jerusalem per adorar Déu: són simpatitzants no-jueus de parla grega, atrets per la figura de Jesús; són testimonis de la fama que provoca la por del Sanedrí: Si el deixem continuar, tothom creurà en Ell* (Jn 11,48).

Voldríem veure Jesús: la petició arriba a través de Felip i Andreu, els únics Apòstols amb nom grec. Ignorem si el desig de veure Jesús és profund (com el d'Andreu i l'altre deixeble a Jn 1,35s) o simple curiositat del moment.

Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat: per Jn tant la Creu com la Resurrecció mostren la glòria de Déu. Per això anunciant la glòria, parla de la seva mort com a culminació de l'auto-donació total: El gra de blat, quan cau a terra, si mor, dona molt de fruit.

Amb l'atractiu de l'amor fins a l'extrem, *Jo quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.*

Mn. José Luis Arín